

Útok lepidlem

Byl krásný letní den. Velké hodiny, které visely nad vstupem do internátní školy, ukazovaly pravé poledne. Před malou chvílí skončila poslední dopolední hodina, a tak většina studentů mířila do jídelny, aby se posilnili před odpoledním vyučováním. Ovšem ne tak Mia, která hned po matematice popadla svůj batoh a zamířila do místní knihovny.

Ta v tuto denní dobu byla skoro prázdná, pouze několik studentů se u malých stolků pokoušelo rychle dopsat úkoly nebo si do hlav na poslední chvíli uložit pár informací na testy, které je čekaly odpoledne. Mia se kolem sebe rozhlédla

a zhluboka se nadechla. Měla ráda zvlášt-
ní vůni starých knih, která tu panovala.
A především milovala knihy samotné.
Kdyby mohla, půjčila by si úplně všech-
ny, které tu byly, a nevrátila by je dří-
ve, než by je několikrát přečetla. Avšak
svou knihu by nikdy nikomu nepůjčila.
A právě kvůli ní tu byla. Naposledy se
rozhlédla po vysokých regálech plných
knížek – úplně malinkatých, jež se vešly
do dlaně, i těch obrovských, které by stě-
ží uzvedla. Pak zamířila k velkému dřevě-
nému pultu, u kterého stála přísně půso-
bící knihovnice v brýlích.

Mia s nesmělým úsměvem položila na
pult knihu, kterou zdědila po svých ro-
dičích. Díky ní se mohla dostat do Cen-

topie za svými kamarády, především za Onchaem.

Knihovnice ještě chvíli mlčky tūkala do klávesnice počítače, než si konečně všimla, že u pultíku někdo stojí. „S čím ti mohu pomoci?“ zeptala se, ale pak její oči sklouzly ke krásné starodávné vazbě knihy. „Proboha, ta je nádherná. Kdes ji vzala?“ zeptala se překvapeně a už už se natahovala, aby si tu vzácnost prohlédla. Ale Mia v tu chvíli popadla knihu a pevně ji sevřela.

„Hmm, promiňte, ta je moje, ale hřbet se začíná uvolňovat. Nevíte náhodou, jak bych stránky udržela pohromadě? Bojím se, že časem se celý hřbet rozpadne a já jednotlivé listy poztrácím,“ vysvětlila jí Mia.

Knihovnice se zamyslela a přitom zvědavě pozorovala knihu. „No, myslím,

že by mohlo pomoci staré dobré lepidlo. Nebo udělej to, co by udělal každý člověk mladší šedesáti let – stáhni si kopii.“

„Myslím, že zkusím to lepidlo,“ usmála se na ni Mia a dál pevně svírala svou knihu.

„No, jak myslíš.“ Knihovnice se sehnula pod pult a vytáhla obrovskou krabici se vším možným. Začala se v ní přehrabovat a po chvíli konečně našla, co hledala. „Tady máš štěteček a lepidlo. Opa-

trně ho nanes na místo, které potřebuješ opravit, a pak ho na několik minut pevně stiskni. Snad to pomůže, ale pokud knihu budeš často otevírat, je možné, že se ti časem stejně zase rozlepí.“

Mia přikývla, že rozumí, a pustila se do práce. Byla tím tak zaujatá, že si ani nevšimla Violetty a jejích kamarádek, které ji pozorovaly z ochozu táhnoucího se kolem celé knihovny. Violetta už dlouho toužila zjistit, proč Mia knihu, která podle všeho obsahovala jen jakési pohádky o jednorožcích a elfech, pořád všude nosí s sebou a střeží ji jako oko v hlavě. Ovšem aby ji mohla lépe prozkoumat, musela by se jí nejdřív zmocnit. A tak se obrátila na Miinu spolu-

bydlící Paulu. „Jak moc chceš být mojí kamarádkou?“ zeptala se jí se záludným úsměvem.

„To jako na stupnici od jedné do deseti?“ odvětila vyjeveně Paula.

„Stejně už znám odpověď,“ přerušila ji Violetta. „Prostě udělej, co ti říkám.“ Pak se k ní naklonila a něco jí šeptala do ucha.

Paula jen vykulila oči, ale poté se poslušně sebrala, urovnala si školní uniformu a vydala se po točitých schodech

z ochozu dolů. Na posledním schodu zaváhala, jako by nevěděla, jestli má pokračovat dál. Ale pak se zadíva-

la na Violettu, která se výhružně usmívala, a udělala poslední krok. Přistoupila k pultíku a hlasitě řekla: „Promiňte, paní Holfstelterová, mohla bych se vás na něco zeptat?“ Pak se otočila, jako by si Mii všimla teprve teď, a s falešným nadšením ji začala zdravit. „Jéé, ahoj Mio, neviděla jsem tě.“

„To je v pohodě, taky mám problémy tě někdy vidět, Violetta tě neustále zakrývá,“ odbyla ji Mia a dál pevně tiskla hřbet knihy, aby lepidlo pořádně zaschlo.

Paula chvíli nevěděla, co má dělat, ale z ochozu na ni shlížela celá parta a všechny ukazovaly na knihu. Paula se zhluboka nadechla a rukou se opřela o tubu s lepi-

dlem. To vystříklo ve vysokém oblouku a rozprsklo se na obálku knihy.

„Néé,“ vykřikla vyděšeně Mia a společně s knihovnicí začaly knihu čistit. Ubrousky se snažily odstranit všechno lepidlo, ale to rychle zasychalo a zůstávaly po něm ošklivé bílé skvrny. Paula se otočila a s provinile sklopenýma očima odcházela. Zato Violetta se spokojeně usmívala.

Mia se smutně dívala na svou knihu. Na obálce zůstaly přilepené útržky ubrousků, kterými ji čistila.

„Myslím, že tady už nic nevymyslíme,“ řekla knihovnice soucitně. „Nejlepší bude, když si

někde v klidu sedneš a ty kousky ubrousků opatrně strhneš. Snad po nich zůstanou jen drobné flíčky, časem si jich ani nevšimneš," dodala povzbudivě.

Mia se smutně usmála, poděkovala a vyrazila do svého pokoje. Tam se pustila do odstraňování zbytků ubrousků. Trvalo to celou věčnost, ale zdálo se, že knize se nic vážného nestalo. Ještě že dnes jejich třída neměla odpoledne žádnou hodinu. Najednou se tiše otevřely dveře a v nich stála Paula.

„Ahoj," pípala tiše a přešla ke stolku, kde si začala česat vlasy. Ani jedna z nich nic neříkala. Rozpačité ticho po chvíli konečně prolomila Paula. „Je ta kniha zničená?"

„Ne, ale málem byla," odbyla ji Mia.

